

»Premalo, premalo!« zagrohoče se ranocelnik, »zakaj če bi bil preveč — saj véš: in vino veritas — tedaj bi tudi jaz na vse kriplje trdil, da imaš tudi ti preveč — deklet!«

Davkar si ni mogel več pomagati; hudomušnemu sosedu je vrgel debelo psovko v uhó, da jo je slišal samó ta, a mož-doktor je imel trdo kožo in se ni menil za take malenkosti.

»Da mi zagoriške učiteljice ne pozabite!« sili poredni Valentin, »jaz ji bodem še posebe pisal.«

»Dobro, dobro!« razveseli se Vrbanoj.

Pavel je storil, kakor da je preslišal zadnji opazki.

»Pa gospoda Frančiška iz Babinega polja! Kaj ne, gospod poštar?« vzklikne na glas,

»Vrag ga vzemi!« zagodrnjá le-tá; in ko odmeva smeh vse družbe od štirih sten, pristavi še v duhu s postranskim razkačenim pogledom na zlobnega adjunkta: »In vas ž njim!«

(Dalje prihodnjič.)

Déklici.

Kdor vidi te, déklica, vsákdo te hvali
In v svoje pogovore vpleta.
Žar tvojih pogledov mladeniče pali,
Ljubezen jim v srcih zanéta.
A náte pogléd moj globoko me žali,
Ker znane so zanjke mi svéta.
Opasna lepota!

Kot v jadernem viru hitevajo vali,
Potapljajo v prěšlost se leta,
Pomládi cvetica se rdi na obali,
Pozimi je s snegom odeta.
Kar lepega v solnčnem se viru zrcali,
Za plen si begočnost obeta
Minljiva lepota!

Da tudi obrazi usihajo zali,
Ne mislite, cvětna dekleta,
Ko starosti so se vam dnevi prikrali,
Zakličete toge prevzeta:
Cvetovi obraza nam niso ostali,
Ostala so srca brez cveta.
Pogubna lepota!

Dolénjec.

